

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De fugato Dæmonico cœco & muto: Et de nostra per Christum
fortitudine contra Inimicos. Qua facilitate vincimur, eadem vincere
possumus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

ralis transmutatio mors est sui. Ergo & amor Dei qui verus est amor, mors est sui, aut non est verus amor, unde tam certum est paucos verè a-

mare Deum quàm certò liquet paucos sibi esse mortuos. Vide infra in Festo S. Mariæ Magdalene, Die 22. Julij.

FERIA QUINTA. DE FUGATO DÆMONIO COECO ET MUTO.

Atque de nostra per Christum fortitudine contra inimicos.

Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea quæ possidet, si autem fortior eo superveniens vicerit eum, universa arma eius auferet, in quibus confidebat, & spolia eius distribuet. Lucæ II.

VERITAS PRACTICA.

Qua facilitate vincimur, eadem vincere possumus.

RATIO EST, Quia idcirco vincimur, quod nolimus decertare & vincere.

Sed eadem facilitate possumus velle quod volumus.

Ergo & eadem vincere qua vincimur, adjuvante scilicet Christo Domino qui dat velle & posse.

I. PUNCTUM.

Matth. 12.
Luc. 11.
Marci 3.

QUOD sancti Mattheus & Lucas non nisi post alia multa referunt de demonio per Christum ejecto, id sanctus Marcus ad hanc nostram historiam ferriem consequenter videtur attigere. Sic porò res habet. Cum oblatus esset Domino quidam dæmonium habens, cæcus & mutus, statim ita curavit eum ut rectè loqueretur & videret. Quod dum admirantur turbæ, Pharisei calumniantur & audent blasphemando dicere, hic non eiecit Dæmones nisi in Beelzebub principe dæmoniorum. Tum vero JESUS calumniam multis refutat ac de sua in Dæmonem potestate fusus disserit, quæ videri possunt, & ita considerari, ut mireris & inquiras apud te unde tandem fieri potest quod ita Dæmon contra nos adhuc prævaleat, qui victus, spoliatus, & exarmatus à Christo est. Non aliunde profectò accidit nisi quod sponte ceditus inimicò; nolimus contra obstitere, contra decertare & vincere; nam si vellemus, possumus: Et qua facilitate vincimur, ea-

dem planè cum Christo vincemus.

Dignissima certè veritas quæ attendè perpendatur: ac primum illud indubiatum est, quod idcirco tantum vincimur quod nolimus decertare. Neque enim ut præclare S. Joannes Chrysostomus, sua fortitudine fortes sunt inimici nostri, sed nostra ignavia. Nam quantumlibet importunè, acriter & molestè nobiscum pugnent, si tamen nolimus peccato consentire, nihil efficit. Nam de hoc nostro consensu eliciendo totum est, quod inter nos agitur negotium & certamen, unde fit ut sicut non vincimur nisi quia consentimus, ita non consentimus nisi quia nolimus contrahistere & decertare, malumus cedere quam pugnare & vincere.

Aures tua, inquit S. Augustinus, posita sunt inter monentem Deum, & suggerentem serpentem, quare huc stultuntur, hinc avertuntur. Non cessat Satanas suadere malum, sed nec Deus cessat admonere bonum. Satanas autem non cogit in vitium, in sua potestate est consentire aut non consentire. Si aliquid persuadente Satana mali feceris, dimitte Satanam, accuſate. Et alibi. Alligatus est tanquam innoxius canis catenis & nominem potest mordere nisi eum qui se illi morsura securitate convincerit. tam videte, fratres, quàm stultus est homo ille quem canis in catena positus mordet. Et quæ plura ibi habet, partimque jam supra sunt commemorata. Sic egregiè S. Gregorius Nazanzenus: Quid nos omnibus in rebus miserum hostem, nempe Dæbolum accusamus, eique noxas omnes nostras ascribimus, cum ipsi scelerata nostra vivendi ratione potestatem demus? Tibi ipsi vel soli possimum succense. Iguis enim noster est, flamma autem adversi spiritus. Adde his Tertullianum: Princeps generis & de-

in Ps. 91.

Serm. 197.
de Temp.

In Sent.
Tetrast. 51.

Exhort. ad
Cast.

& de-

In Homar-
sig.

Et delicti Adam voluit quod deliquit, & post pauca; Diaboli opus unum est tentare quod in te est, an velis: at ubi voluisti, sequitur ut te tibi iubeat, non operatus in te voluntatem, sed nactus possessionem voluntatis. Quod & versibus non contemnendis scite Prudentius cecinit:

Ille quidem fomes nostrorum & causa malorum est.
Sed tantum turbare potest, aut fallere, quantum
Nos volumus, qui decrepito suggesti a leone
Armamenta damus.

Onos profecto miseros, sed non miserandos, qui scientes volentes sic in nostram perniciem facile ruimus, ut non aliter ab hoste vincamur, quam quia nolumus vincere.

II. PUNCTUM.

SED eadem facilitate qua nolumus, possumus scum Christo & velle & vincere.

l. 5. de Civ.
c. 10.

Ipsum velle, inquit S. Augustinus, si volumus, est: si nolumus non est. Non enim vellemus, si nolumus. Itemque alibi, peccatum esse tam liberum

l. de Duab.
anim. c. 11.

et voluntarium scribit, ut hoc à Pastoribus canteatur in mensibus: à poeta in theatris: ab indoctis in circulis: à doctis in Bibliothecis: à magistris in Scholis: à Pontificibus in templis: à genere humano in orbe terrarum. Sic apte ad rem nostram S. Gregorius Nazianzenus: Arbitrii libertas parem in utramque partem, motum habet. Id est, æquè potest cum gaudere velle, ac potest nolle. Hæc sola est differentia, quod ex se possit velle malum & nolle bonum: non possit autem velle bonum sine gratia; sed ut præclare ait S. Augustinus: Liberi arbitrii non ideo tollitur quia iuratur: sed ideo iuratur quia non tollitur.

In Apolo-
getico.

Ep. 89.

Quantam autem facilitatem ad volendum & vincendum à divino recipiamus auxilio, sic luculentè S. Hieronymus ad Eustochium: Si Demonem, inquit, te multitudo turbaverit, & ad singula incitamenta visitorum ceperis astuare, & dixerit tibi cogitatio tua, quid faciemus? Respondebit tibi Elizeus, noli metuere quia plures nobiscum sunt quàm cum illa; & orabis & dicet, Domine aperi oculos puella tua ut videat: & apertis oculis videbis igneam currum qui te ad exemplum Elia in astra sustollas, & tunc lac à cantabù: anima nostra sicut passer crepta est de laqueo venantium. Quo de argumento fulsissimè Cassianus tota collatione septima & octava. Sed hic modo sufficiat expendere, quod inde documentum proponit Hayneus Pars tertia.

Ep. 22. de
Cust. Virg.

197.
mp.

st.
st.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ponit S. Augustinus, ad afficiendam voluntatem sicut ante ad instruendum intellectum: sic enim non minus piè quàm breviter: Suadere Diabolus & sollicitare potest: cogere omnino non potest: & deo cum per Dei adiutorium in tua potestate sit, utrum consentias Diabolo; quare non magis Deo quàm ipsi obtemperare deliberas?

Hem. 12.
mer. 50.

III. PUNCTUM.

SIC ergo non modò manifeste patet, quod, quâ facilitate vincimur, eadem possumus vincere: Sed etiam evidenter admonemur, ut quantum nostra refert in hac pugna vinci vel vincere, tantum studij & vigilantia deinceps adhibeamus ut quod æquè cum Christo possumus, vincamus potius quam vincamur Subditi ergo estote Deo, inquit S. Iacobus: resistite autem Diabolo & fugiet à vobis. Quasi diceret: alterutri horum duorum vos esse oportet subditos: vel Deo vel Diabolo: videte verò simul conjunctim quanta sit utriusque distantia: & cum in vestra positum sit libertate, utri vos eorum subdatis; videte non sit fatius, Deo subdi quàm Diabolo. Neque verò difficultatem pugnae vel victoriae causerim, nam hoc unum à vobis desideratur, ut resistatis Diabolo, ut contra stetis, ut ne illi assensum detis, & hoc sufficit, sic enim statim fugiet. Quid est autem facilius quam negare assensum? Licet enim ad illum eliciendum multas proponat hostis illecebras, plus ramen valet gratia sive ad retundenda inimici tela, sive ad acuendos pugnantium animos, quàm possint ulli contra nos adversarij. Major est qui in vobis est, quàm qui in mundo, inquit alius Apostolus.

lac. 4.

1. Ioan. 4.

At verò Princeps Apostolorum. Et quis est qui vobis noceat, si boni amulatores fueritis? Cui cohaerens S. Bernardus, hæc aptè ad nostrum propositum: Si Diabolo suggerente vel saculo suadente quod non oportet, assensum tuum tenueris, & non dederis membra arma iniquitati, nec permiseris regnare peccatum in tuo mortali corpore: bonum te amulatores probasti, cui malitia omnino nil nocuit, videri ne magis profuerit. Et nonnullis interjectis, ut ostendat quanta id facilitate possis cum Christo: Quidni omnia possibilia sunt innitenti super eum qui omnia potest? Quanta fiducia vox, omnia possum in eo qui me confortat! Nil omnipotentiam Verbi clariorem reddant, quàm quod omnipotentes facit omnes qui in se sperant. Ingentis etiam audacia vox illa S. Ambrosij, Non metuemus Diabolum qui totusque infirmus est, ut & ipse

1. Pet. 3.

Serm. 85.
in Cant.

l. de Parad.
c. 2.

ca/mrus sit in terram. Accepit quidem tentandi licentiam, sed non accepit copiam subruendi, nisi sua sponte labatur infirmo affectus, qui sibi auxilium non norit accersere.

Ep. 1.

Denique rem totam videtur conficere peramica illa quæ est Pici Mirandulani adhortatio ad pugnam: Vocatur ad coronam qui vocatur ad pugnam, atque ad eam præferimus in qua nemo vinctus potest virtus neque alius nobis ut vincamus virtibus opus est, quam ut vincere ipsi velimus. Magna Christiani felicitas, quoniam & in eju arbi-

trio posita est victoria, & omnium vincenit voto, omnique expectatione majora sunt futura premia. CONTEMPLARE viam, conforta lumbos robor a virtutem valde.

Nabum. 2.

Vide in 1. parte, & in aliis, ubi de fortitudine nominatum verò In die sancti Stephani, qui plenus gratia & fortitudine sic nos certare fortiter docuit, ut injuriam inferat: gratiæ maximam quæ sic non certat fortiter, Et in 4. parte, Fer. 4. Hebdom. 21.

FERIA SEXTA.

DE VERBIS OTIOSIS IN DIE IUDICII
CONDEMNANDIS.

Et de usu temperantiæ in continenda lingua.

Dico autem vobis, quoniam omne verbum otiosum quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicii. Ex verbis enim tuis iustificaberis, & ex verbis tuis condemnaberis. Matth. 12.

VERITAS PRACTICA.

I. PUNCTUM.

Quæ est regula temperantiæ in edendo, eadem est in loquendo.

RATIO EST, Quia regula temperantiæ in edendo, est necessitas.

Sed hæc eadem est in loquendo regula.

Ergo quæ est regula temperantiæ in edendo, eadem est in loquendo. Unde ex opposito hæc alia veritas sic formari potest.

Eadem est oris intemperantiæ in loquendo, quæ est in edendo.

RATIO EST, Quia ubi est eadem regula temperantiæ contra quam peccatur, ibi est eadem oris intemperantiæ.

Sed eadem est regula temperantiæ in loquendo quæ est in edendo.

Ergo & eadem utrobique dicenda est oris intemperantiæ, & ex aquo detestanda simul ac fugienda.

CUM Christus Dominus Phariseorum sermonem impietatis & blasphemie condemnasset, tunc de pernicioso lingue abusu ac de loquendi vitiis multa differuit, quæ non modò præsentibus qui aderant, sed & absentibus quoque spectabant, ut inde proficerent. Progenies viperarum, inquit, quomodo potestis bona loqui, cum sitis mali? Ex abundantia enim cordis os loquitur. Bonus homo de bono thesauro profert bona, & malus homo de malo thesauro profert mala. Dico autem vobis, quoniam omne verbum otiosum quod locuti fuerint homines, reddent rationem in die iudicii. Ex verbis enim tuis iustificaberis, & ex verbis tuis condemnaberis. Formidanda certe sententia, & ad continendam linguam valde opportuna.

Sed quia quid sit verbum otiosum aut quale sit malum, vix novimus, ex notiori aliquo vitio deducenda est notitia, & audienda veritas quæ refertur, vel eandem esse regulam temperantiæ, vel eandem esse oris intemperantiæ in loquendo, quæ est in edendo. Quid notius & quid probrosius quam hæc eorum incontinentia? Inter omnia vitia humana, vitium intemperantiæ maxime ex-
probabile est, inquit sanctus Thomas: unde si hoc

2. 2. q. 143. a 4.

vi-